Ч. 70. Пятниця 12 цьвітня (30 марта) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Гадки про уздоровлене австрийского парляменту. — Італіяньско-турецка війна. — Положенє в Греції.

Віденьский Neues Wiener Journal устроїв посольску анкету на питанє: Як уздоровити австрийский парлямент і почав містити гадки ріжних парляментаристів про ту справу. В великоднім числі помістив відповіди на ту тему: віцепрезидента палати пос. Романчука, провідника буковиньских Русинів Василька, члена польского Кола дра Розиера, німецкого поступовця дра Наймана, Словінця дра Верштовшека і християньско-суспільника о. Шайхера.

Пос. Романчук висловив ся про ту справу так:

„Що палата послів, вибрана на ново в червни минулого року, так само нездібна до творчої праці, як перша народна палата з 1907 р., се аж занадто доказала єї дотеперішна діяльність. І значило би гірко дурити самого себе, коли-б на будучність сподівати ся чогось ліпшого. Однак причина нездатности посольскої палати лежить не в реґулямінї, але в злім складі палати і в неполагодженю національного питаня. З тим самим реґуляміном палата послів довгий час давала собі раду, а й найстрогійший реґулямін не поможе, коли ті причини не будуть усунені.

Палата послів є по перше за велика. Коли в перших десятилітях конституцийного житя в палаті ішло добре, то одною з головних причин було невелике число єї членів: з початку 203, потім від 1873 р. тільки номінально 353, в дійстности ж наслідком абстиненциї Чехів мало що над 200. Вже при виборчій реформі з 1896 р. вказував я на се, а так само ґр. Гогенварт, який тоді сказав, що в Австриї палата послів, яка числила-б більше ніж 300 членів не буде здібна до праці. Сю осторогу повторив я також при нарадах над виборчою реформою з 1907 р. На мою думку палата послів повинна бути зменшена о половину або бодай о третину своїх членів, так що число повинно виносити 258 до найбільше 344.

По друге виборча реформа мусїла би бути так уложена, щоби до парляменту дістав ся вицьвіт цілого населення держави, всіх народів Австриї, а не льокальні величини, кандидати з компромісу або з конечности, зручні виборчі махери і т. д. Коли би в парляментї засїли найвпливовійші в народі мужі і найліпші уми, коли-б у нім були в справедливій мірі заступлені праця, заінтересоване в державнім добрі посїданє й інтеліґенция, найважнійші інтереси національні, аґрарні і промислові, — така палата була би здорова, сильна в нутрі і могуча на всї сторони. Такий парлямент був би також здібний до полагодженя найтяжшого австрийского питаня — національного питаня.

Але розпочати працю для такого полагодженя і промостити єму дорогу мусить ся вже тепер. Для того треба тільки невтрального неупередженого, незвязаного правительства яке при тім мало би загальне довірє. В дальшім розвитку політичного житя треба би провідну особистість правительства брати в кождім разі з кождочасної парляментарної більшости, за те ресортові міністри повинні би бути тілько фаховими мужами, незалежними від хвилевих політичних впливів. Для заступаня національних інтересів президентови міністрів треба би додати національних державних секретарів, натомість т. зв. міністри-земляки відпали би.

На мою думку упорядковане парляментарних і політичних відносин в тім змислі не є неможливе, як то впрочім бачимо в Мораві, Дальматиї і Буковині. Та в кождім разі треба би до того сильної індивідуальности. Чи така є в Австриї? Не знаю, але треба би єї шукати, очевидно між мужами, яким не можна би з гори приписати особистих або партийних цілий“.

З поля італіяньско-турецкої війни доносить римска Аґентия Стефанього: Кілька італіяньских военних кораблів наблизило ся вчера до місцевости Жуара, удаючи немов би хотіли висадити на сушу войско. Численні від.

25)

З НАЙНОВІЙШОЇ РЕПУБЛИКИ.

Образки з подорожий по Хінї або Кітаю.

Після Цобельшіца, Гессе-Вартеґа і др. зладив К. Вербенко.

(Дальше).

На сьвятій горі Таішан і на могилї Конфуция.

З пяти сьвятих гір в хіньскій державі єсть Таішан, що знаходить ся в самім осередку Шантунґа, найславнійшою і має для Хінців таке саме значінє, як для Японців їх сьвята гора Фуджіяма. Тисячі путників з цілої хіньскої держави сходять ся тут, щоби в сьвятинях на єї вершку складати жертви богам і упросити їх ласки. Вже 4165 літ тому назад, або в році 2254 перед Рождеством Христовим вийшов був на ту гору хіньский цїсар Шун і там на вершку зложив жертву богови неба і землї. Найбільший хіньский сьвятий, Конфуций, майже в два тисячі літ виходив також на сю гору, а знов в два тисячі літ ходив сюди на гору перший цїсар з дотеперішної династиї.

Бути в Таінґані а не вийти на вершок сьв. гори значило би то само, що бути в Римі, а не видіти папи. З вікон мого помешканя в місиї баптистів в місті Таінґан-фу споглядав я простїсенько на величезний вершок, що підниває ся високо понад всї гори аж до хмар, а при помочи дальновида міг я навіть видіти монументальну браму від неба Нам-Тієн-Мун, що творить вхід до славної ґрупи сьвятинь на найвисшій вижині Таішану, положеної майже 2000 метрів понад уровенем моря.

На Таішан не трудно видобути ся. Хто знає, чи колись туди не вибудують навіть електричної зелїзниці, котра знаменито би оплачувала ся, коли зважити, що кождого року виходить на той вершок 50- до 100.000 людий, щоби там віддати поклін „сьвятій матери Таішана“, славній Лян-наі. Але поки що треба туди іти пішки або казати нести ся в носилці. Віддаль вершка гори від міста Таінґан-фу виносить яких 20 кільометрів. Дорога, яка веде на той вершок, єсть найліпша, яку я взагалї стрічав підчас моєї подорожи по Кітаю. Широка, рівна, добре убита і піском висипана; ходить ся по нїй мов би стежками в Пратері у Відни, а там, де она зачинає стрімко підносити ся, суть пороблені камінні сходи, так широкі як і ціла дорога і по них виходить ся аж на сам вершок. Але правда, що на тих сходах не менше лиш 6000 ступенів і взагалї то найвисші і найдовші сходи на цілім сьвіті. А ступені тут не витесані в скалї, лиш пороблені з великого тесового ґраніту і так добре сполучені з собою та в так добрім стані, що виглядають мов би сходи Капітолю в Римі, а при тім єсть їх, як сказано, 6.000 ступенів!

Я умію добре по горах ходити, всюди, де того потреба. Але коли можу вийти на вершок вигіднійше як моїми ногами, то чому ні? Я післав длятого мого послугача, щоби найняв менї дві носилки, одну для мене а другу для мого фотоґрафа; бо гори Таішан, ще ніколи ніхто не відфотоґрафував та й матїр Лянчаі не виділа ніколи фотоґрафа у себе, ба й з Европейців взагалї всего лиш кілька передомною зложило їй візиту. Отже на другий день досьвіта ждали вже на мене дві носилки, а кожду з них двигало двох кулїв, що ледви якісь лахи мали на собі і виглядали на людий, що ледви чи годні двигати якісь тягари. Крім того ішли зі мною ще два двигарі, що несли пакунки і фотоґрафічні прилади і чотири вояки, котрих для більшої безпечности додав менї мандарин з Таїнґана. Мій господар др. Кравфорд побачив по менї, що я сумнїваю ся, чи тоті кулї зможуть винести мене в носилках аж на вершок і длятого усьміхаючись сказав менї, що тоті люди два рази на день виходять аж на сам вершок і виносять иноді далеко більші тягари як моя шкіра і кости, они так привикли до того, що можна на них зовсім спустити ся.

Отже они взяли мене на плечі і в досить невигідній носилці винесли північною брамою за місто, на поле засипане развалинами, яке тягне ся між мурами міста а дорогою на Таі-

діли неприятеля займили на побережу становище, але сильний огонь корабельних армат зробив серед них великі спустошеня. Той удачний рух фльоти дав можність висадити на берег войско в иншім дуже важнім стратеґічно місци триполітаньского побережа. Тепер перевозить ся в те місце дальше значні відділи войска і военні материяли.

В Греции, невеличкій державі, яка дуже часто спричиняла европейским дипльоматам чимало клопотів, змінило ся значно положене від часу, як на чолї правительства станув теперішний президент міністрів Веніцельос.

Єму повело ся умірeною політикою охоронити край перед военною запутаниною, бо він ішов за радою великих держав і не дав наклонити ся до того, що турецко-італїяньска війна є доброю нагодою до насильної розвязки критийского і инших питань.

Як ті події потверджують розумне єго поступоване, того доказує теперішна заява Італії, що она в справі критийского питаня держить ся давного становища і готова як і давнійше вступати ся за ненарушимостию турецкої держави.

Противники Веніцельоса глузували з того становища єго, уважаючи єго безсильностию, однак нарід станув на єго стороні і в переведених недавно виборах парляментарних вибрав 147 єго прихильників против 34 послів з усіх инших сторонництв. Правда, що він не залишив поучувати виборців, де їх дійстні користи, бо на дуже трудній подорожи в часї 14 днів обїхав весь край і щоденно виголошував дві або три промови. І осягнув справді добрий успіх, поправив положене урядників, перепровадив децентралізацию, зреформував судівництво, поправив боєвість армії і т. д.

Дуже справно поступив він в найважнійшім питаню, кретийскім. На єго представлене чотири опікунчі держави залишили обсаду острова, бо тим способом лише збільшило би ся роздратоване Критийців і довело би до борби з поселеними там мусулманами. Заходом Веніцельоса ухвалено закон, що про важність виборів має рішати найвисший трибунал. А що Кретийці, наперекір радї грецкого правительства вибрали своїх 69 послів, а тепер парлямент не відбуває засїдань, отже справа вступленя їх до грецкого парляменту не має в тій хвили значіня.

Коли би однак ті посли ждали аж до відкритя законодатної доби і тоді бажали виконувати свої права на основі мандатів, тоді найвисший трибунал уневажнив би їх мандати, бо ті мандати надав їм не нарід, як се приписує закон, але покликаний в тій цїли комітет. Тим способом дражливе кретийске питане тратить в сій хвили зовсїм свою грозу.

Новинки.

Львів, 11 цьвітня 1912.

— Найдост. Архікн. Кароль Франц Йосиф в Стрию. В середу дня 10 с. м. о 12 год. 30 мін. в полудне прибув Найдост. Архікн. Кароль Франц Йосиф на чолї своєї шкадрони до Стрия витаний овациňно по дорозї численно вібраною публикою. Місто прибрало сьвяточний вигляд. З правительственних і приватних будинків повівали хоругви. Богато домів було красно удекорованих. Найдост. Архікнязь відправивши шкадрону на кватири пішов до приготовлених для него апартаментів в будинку Ради повітової. Прибутя Найдост. Гостя дожидали перед будинком Ради повітової управитель стрийского староства радн. Намістництва Еміль Чепельовский, презес Ради повітової Адам Опишкевич, бурмістр міста др. Юлїй Фальк. На повитане Найдост. Архікнязя прибули до будинку Ради повітової духовеньство обох обрядів, пастор евангелицкий, президент окр. суду радник Двора Місїньский, прокуратор державний Свобода і многі инші достойники. При вступі до апартаментів повитав Найдостойнїйшого Гостя радн. Намістництва Чепельовский і представив визначних достойників, а бурмістр повитав Архікнязя короткою промовою. Вечером було місто ілюміноване, а нині рано вибрав ся Архікнязь в дальшу дорогу до Долини.

— Є. Е. п. Намістник др. Михаїл Бобржиньский виїхав вчера в справах урядових до Відня.

— Перенесеня. П. Намістник переніс конципіста Намістництва Людв. Смалявского з Рудок до Лїська а практиканта концептового Намістництва Ів. Новоєвского зі Львова до Рудок.

† Др. Йосиф Мерукович, радник Двора і краєвий референт санїтарний померві второк вечером у Львові в 63 р. житя.

† О. Віктор Матюк, парох Карова, угнївского деканата перемиской епархії, відзначений крил. одеж., помер в понеділок скоропостижно в 60 році житя і 32 році сьвященьства. І знов важка втрата для Церкви і народу. Покійник, се славнозвістний композитор церковних і народних пісень і автор „Церковно - народного співаника“, для народних шкіл і учит. семінарий. Писав також композиції для деяких народних штук (прим. Капраля Тимка).

— З Рудок доносять до „Руслана“: Кр. Рада шкільна рескриптом з 20. січня 1912 р. дозволила отворити в Чайковичах 4-ту клясу надетатову з днем 1. лютого с. р. з рускою мовою викладовою. Дня 2. марта відбула ся конкуренцийна розправа задля перетвореня школи в Чайковичах на чотиро-клясову школу. Коли тільки в осени 1910 р. прибув о. Юрий Кміт до Чайкович на пароха і побачив гарний, поверховий шкільний будинок та дізнав ся опісля про число шкільних дітий, зараз на першім засїданю ради шкільної місцевої поставив внесене, щоби рада шкільна вислала письмо до ради громадскої, аби ся поробила все потрібне задля заведеня чотиро-клясової школи в Чайковичах з рускою викладовою мовою. Рада зібрала ся на засїдане і покликала о. Кміта для основного поясненя сеї справи. По вислуханю єго пояснень рада громадска ухвалила одноголосно поробити правно-формальні заходи задля перетвореня двоклясової школи на 4-клясову. Наслідок сих заходів був такий, що з початком шкільного року (1911/12) введено плян науки чотиро-клясових шкіл. В осени 1911 р. відбула ся в тій справі одна конкуренцийна розправа а 2. марта 1912

шан. Ще 50 лїт тому назад було тут цвитуче, рухливе передмісте з пишними сьвятинями і палатами богатих Хінців, що вибрали собі се чотиритисячлїтне місто, сю хіньску Мекку, за осїдок. Аж ось прийшла війна з Таїпінґами; кровожадні ворохобники забирали сім разів місто Таінґан-фу, рабували і палили та нищили все так, що місто се ще до нинї не могло вернути до давного значіня і сили.

По за тим полем, що засипане розвалинами, піднимає ся впоперек дороги „паіфонґ“ (тріюмфальна ворота), входова брама на гору Таішан. Сотки путників зійшли ся тут в одну велику товпу, що посувала ся поволи на гору Таішан; люди всїлякого віку і становища, старики, мужчини, хлопці, високі мандарини і нужденні кулї а крім того ще й богато женщин в ріжнобарвних сьвяточних одежах. Жінки по найбільшій части сиділи на носилках але було богато й таких що ішли пішки. Менї не хотїлось вірити, що тоті женщини своїми калїкуватими ногами в малесеньких шовкових черевичках зможуть пішки вийти на так високу гору, але я переконав ся о тім, коли остаточно і сам внйшов аж на вершок.

Перших кілька кільометрів іде ся досить рівною дорогою межи розваленими мурами по обох боках. Ми були би навіть могли борзо іти, як би не тих множество жебраків, що заступали дорогу. Нїгде навіть в Люрдї, в Бурґосї і в Сантіяґо до Компостеля не видів я тілько і так влізливих жебраків як тут. Нужденні, з розпатланим волосєм в смердячих лахах, робили такий крик і так ставили ся до путників, як колиб Таішан був їх власностию і кождий мусїв їм оплачувати ся. Алеж бо й хитрі тоті хіньскі жебраки на Таішанї. Як би сиділи краєм широкої дороги, то мало би що призбирали а як би сиділи серед дороги, то люди би їх також виминали. Щоби не допустити до того, то они видумали собі хитру штуку.

Кождий, що вишукав собі якесь місце на дорозї, зносить собі насамперед камінє і робить з него впоперек дороги високу на метер барикаду і лиш по серединї лишає ледви на метер широкий перехід. В тім переході сїдає собі на землю. Кождий путник, котрий туди переходить, мусить кинути жебракови кілька сапеків, коли не хоче перелазити через камінє або таки через жебрака самого. Таких барикад на дорозї до вершка гори повно і Хінці, нарід доброго серця, тому не противлять ся.

Там, де вже розпочинає ся справдешний вихід на гору, єсть повно монастирів, сьвятинь і капличок межи довгими рядами домів, що стоять по обох боках дороги, але дивним дивом нема тут нїгде анї ніяких буд, де би щось продавали, анї харчівень, не продають ні напитків, ні овочів та ласощів, анї навіть палиць і капелюхів для путників та всїляких амулєтів. Коло великої сьвятинї в місті бачив я цїлий ярмарок на такі річи а тут нічогісенько. Як я пізнїйше довідав ся, то на цїлій сьвятій горі не вільно нічого продавати.

Зато мають тут путники инші видатки. Перед кождою сьвятинею та капличкою, що виглядає мов якась шафка з божками стоять черцї і запрошують прохожих, щоби они помолили ся. Всякі можливі божки мають тут свої сьвятинї, всї бажаня і потреби путників на сїм сьвітї, все горе і болї можна тут залагодити за кілька сапеків. Підчас коли я злїз з посилки і ішов поволи вигідними сходами на гору, бачив я перед кождим божком путників на молитві і менї аж дивно стало, які ті Хінці побожні, бо з сего боку я їх ще доси не знав. Перед кождим божком, чи то у великій сьвятинї чи лиш в малій шафці при дорозї стояв на високій підставці бронзовий бубон а коло него була на земли розстелена соломяна мата. Путники підходили з глубокими поклонами і кидали на мату по кілька сапеків а відтак ставали на колїна і били поклони, дотикаючи головою землї. Скоро черцї побачили, що сапеки впали на мату, приступав зараз один з них до бронзового бубна і бив по нім деревляною лїсочкою, викликуючи в той спосіб довгоєвучні голоси, котрі мали пробудити сплячого божка, щоби він вислухав молитву побожного путника. Той складав тоді руки, відмовляв молитву просячи о то, що єму потреба а наконець вдаривши ще раз чолом об землю, вставав і ішов дальше.

Найлїпший інтерес робила здаєсь, якась сьвятиня, в котрій спочивала мумія якогось монаха, помершого перед кількома сотками лїт. Старик той сидить в своїй гробници як будгайский врей загнувши ноги під себе мов би то він був таки сам Будга, котрий заснув лиш щасливим сном Нірвани. Недалеко від сеї сьвятинї переходив я попри монастир, котрого черцї з лиця подобали дуже на женщини та запрошували мене, щоби я оглянув їх сьвятиню. Они говорили так тонкими голосами, що я з цїкавости поспитав мого провідника, що се значить ся, а той пояснив менї, що то не черцї а черницї. Тепер придивив ся я їм близше. Они були всї як черцї поубирані, а голови мали так оголені, що сьвітили ся їм як білярдові кулї. Черницї Таішана тїшать ся особливою славою. Я хотїв їх відфотоґрафувати, але они зажадали по таелю (звиш 3 корони) від одної і менї відхотїло ся. Зато заплатив я кількасот сапеків і міг оглянути їх келї. Они розложені довкола кількох малих подвір украшених цьвітами і крім великої широкої постелї, одного столичка і двох стільчиків нема в них більше нічого. (Дальше буде).

р. друга. Ся школа буде мати користь і для рудецкого округа.

— **Шкільні ферії.** Міністерство просьвіти видало тепер дефінітивні зарядження в справі шкільних ферий — по кількох пробних змінах провізоричного порядку ферий виданого на р. 1910/11, позаяк той стрітив прихильну оцінку як краєвих властий шкільних так і публики.

Після того зарядження головні ферії в школах середних, женьских ліцеях, учительских семінариях і школах торговельних і навтичних (плавби морскої) мають тревати від 16 липня до 15 вересня. Виїмку творить лиш Галичина, де головні ферії будуть тревати від 1 липня до 13 серпня а на Буковині від 7 липня до 31 серпня. Щоби однак узискати вільний час на іспити зрілости, поправки і вступні та инші чинности, сполучені з закінченєм шкільного року, відпаде удїляне науки в наведених в горі заведеннях наукових — з виїмкою Галичини — вже підчас послідних 10 днів, на Буковині підчас послідних 6 днів перед тим заким розпічнуть ся головні ферії а в першім або другім дни вільнім від науки відправить ся шкільне богослуженє і будуть роздані сьвідоцтва. В той спосіб в переважній части заведень ферії розпічнуть ся вже 6 липня а тревати будуть до 15 вересня. Ферії різдвяних сьвят будуть тревати від 24 грудня до 2 січня а ферії великодні від великої середи до втірка по сьвятах.

— **Копальня соли в Бохні валить ся.** В бохеньскій копальни при заміні деревляних закопів на муровані прийшло до великої катастрофи, котра на щастя не позбавила житя нікого. Товариство з Кракова, котре займало ся роботою мурованя закопів, почало задля забезпеченя роботи вбивати дубові пільоти, котрі однак разом з руштованєм впали до середини а земля не маючи опори, почала усувати ся і до одної доби усувала ся на просторі 40 до 50 метрів так, що утворила ся яма яких 7 до 8 метрів глубока. Вслід за тим завалили ся в тім місци всї будинки, як галя машин, млин сільний, піле забудоване над закопом і часть котлівні. Все то завалило ся в глубину 400 метрів.

— **Страшна пригода в лїсї.** З Жовкви доносять: Сими днями рубали в лїсї, належачім до громади Поляни, дерево на сяги робітники Михайло Кічма і Іван Яремко оба з Мокротина. Позаяк в роботі захопила їх ніч, то лишили підкопаного бука а самі пішли домів. На другий день рано гаєвий Роґовский завів робітників близько того бука садити молоді деревця, не знаючи о тім, що бук підкопаний. Нараз дерево звалило ся на працюючих також робітників і придушило своїм тягаром пять робітників, з котрих три згинули на місци а два були так тяжко зранені, що їх треба було відвезти до шпиталю в Жовкві.

— **Замерзли.** Початок весни невідрадний коли ще люди мерзнуть. З Рави рускої доносять про таку подію: Сими днями вечером серед сильної бурі сполученої зі сніговицею, вертали з Угнова до Хлівчан Микита Коваль і Мария Купчишева дорогою через Домашів. На другий день рано коло Домашева знайдено їх тіла. Як стверджено смерть обоїх наступила внаслідок замерзаня.

Під селом Ямельницею знайдено неживих братів Ключаків, котрі вертаючи дня 3 с. м. з Борислава на сьвята до рідного села, не могли вже дійти до него, бо на 50 кроків від церкви смерть їх захопила. Тіла їх засипав сніг, що впав тут був на 2 до 3 метри глубоко. Нещасливі очевидно бродили в снігу і так вже помучили ся були, що не могли дальше іти і замерзли.

— **Катастрофа повений в Галичині.** Нині наспіли з ріжних сторін краю слідуючі вісти про повінь:

Галич. Зелізничий міст на Днїстрі (лївий причілок) і міст краєвий загрожені; єсть однак надія уратувати охоронний вал. В противнім случаю вода залила би доми нисше положені. Жителям не грозить небезпечність. Межи двірцем зелізничим а містом комунікация перервана. Село Дубівці стоїть ціле під водою. Старосто вислало там комісаря і пionірів.

Рогатин. Сеї ночи вода на Днїстрі так піднесла ся, що три чверті громади Мартинів старий і новий зовсїм залиті. На місце будуть вислані піонїри.

Комарно. В селї Тершаків 61 загород селяньских стоїть під водою. В людех жертв нема. Акция ратункова в ході. Залиті суть також громади Монастир ad Зьвіринець, Мости, Колодруби і Савка.

Калуш. Село Сївка залите; Калушеви грозить небезпечність.

Городок. Піонїри закінчили вже роботу коло греблї в Черлянах і від'їхали до Перемишля. Вода поволи опадає. Всяка небезпечність виключена.

Зборів. В Ратищах вилив став; вода прірвала греблю і позаливала сусїдні грунти. Шкода виносить около 16.000 корон.

Краків. Раба наробила величезної шкоди, позаливавши кілька побережних громад.

Телеґрами.

Станиславів 11 цьвітня. Рух товаровий на шляху Стрий - Станиславів і Стрий - Ходорів заведено на ново з днем 11 цьвітня.

Букарешт 11 цьвітня. Цїлий кабінет подав ся до димісиї. Король повірив міністрови справ заграничних Майорескови утворене нового кабінету.

Рим 11 цьвітня. Аґентия Стефанї оголошує, що укінчено вже в Тріполісї висаджуване на беріг всїх збройних сил; переношене воєнних матеріялів на беріг відбуває ся дуже скоро.

Париж 11 цьвітня. „Matin" подає подрібности свого конкурсу летуневого Париж-Пекін. Визначує іменно 5 нагород, разом 150.000 франків.

Париж 11 цьвітня. З Фезу доносять: На приказ султана відчитано вчера в головнім мечеті письмо порікаюче остро напади з фанатизму на Европейців і заповідаюче, що махцен буде строго карати того рода вчинки.

Уджда (на Сагарі) 11 цьвітня. На висланий на розвідуванє відділ полковника Феррода напали Бербери в силї 2.500 вояків. Французи відперли атак і прогнали неприятеля, котрий застелив трупами поле битви; 20 Французів, в тім 1 офіцир погибли, 63 єсть ранених.

Надіслане.

Подорож довкола землї.

Весела товариска гра для науки і забави. Накладом Руского Товариства Педаґоґічного. Львів, 1910. — Цїла гра гарно обдумана. Она незвичайно цїкава, займаюча, а до того дуже навчаюча. Складає ся з трех частий: 1) землї, на якій означені головні місця, до котрих мають загостити подорожні, 2) гранки, призначеної до киданя і 3) чотирох подорожних: піхотинця, наколесника, самоїздника і козака. Подорожні виїздять рівночасно зі Львова, з площі сьв. Юра і по довгих пригодах в подорожи довкола землї, вертають назад до Львова перед Бурсу Р. Т. П. на ул. Потоцкого. Гра незвичайно складна і вправляє знаменито думано і память. Надає ся дуже до забави дїтий, а навіть старших. При тім звертає увагу на розбудженє патріотичних чувств грача. Девіза гри така: „Їдьте, любчики в сьвіт, навчайтесь в чужих людий розуму і вертайте чим скорше домів, просьвічати рідну любу Україну.

„Щоб і ми, якдругі в сьвіті,
Засияли у просьвіті,
Шляхом поступу ішли,
А навчившись між чужими,
Працювали над своїми,
Кращу долю віднайшли".

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Цїна одного примірника 1 К 50 с.

Курс львівский.

Дня 10-го цьвітня 1912.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . .	700·—	703·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	438·—	446·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Ясы	544·—	549·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	468·—	482·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов. . .	109·80	—·—
Банку гіпотечного $4^1/_2$ прц. . .	98·30	99·—
$4^1/_2$% листи заст. Банку краєв. .	98·50	99·20
4% листи застав. Банку краєв. .	92·60	93·30
Листи застав. Тов. кред. 4 прц. .	97·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^1/_2$ літ.	—·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	91·80	92·50
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·80	98·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%. .	98·10	98·80
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	90·—	90·70
Позичка краєв. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К .	88·50	89·20
„ м. Львова 4% по 200 К .	91·—	91·70
IV. Льоси. (Курс віденьский)		
Австрийскі черв. хреста	63·—	69·—
Угорскі черв. хреста	41·—	47·—
Італїянь. черв. хр. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. .	77·—	83·—
Базилїка 10 К	32·25	36·25
Йошіф 4 К	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·46
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117·50	117·90
Доляр американьский.	4·80	5·—

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).